

Video se s njom; čak i razgovarao. Nije bilo opasno. Znao je, skoro instinktivno, da za njegove postupke više gotovo i nemaju interesovanja. Da je bilo ko od njih dvoje hteo, mogao je udesiti da se nađu još jednom. Sreli su se u stvari sasvim slučajno, u Parku, jednog oštrog, očajno hladnog martovskog dana, kad je zemlja bila nalik na gvožđe i sva trava se činila mrtva, a nigde nije bilo nijednog pupoljka sem nekoliko šafrana koji su se probili iz zemlje da ih vetar raščereči. Hitao je svojim putem, smrznutih ruku i sa suzama od vetra, kad je vide na nepunih deset metara od sebe. Odjednom mu bi jasno da se promenila na neki teško opisiv način. Oni se skoro mimoidiše bez ikakvog znaka, a zatim se on okrete i pođe za njom, ne previše revnosno. Znao je da nema opasnosti, da se niko ne bi zainteresovao za njih. Ona je ćutala. Pošla je ukoso preko trave kao da ga se pokušava otresti, zatim se pomirila s njegovim prisustvom pored sebe. Ubrzo se nađoše okruženi iskidanim žbunjem bez lišća, nekorisnim bilo kao skrovište bilo kao zaštita od vetra. Stadoše. Bilo je zverski hladno. Vetar je zviždao kroz grančice i tresao retke šafrane. On je zagrljao oko pojasa. Telekrana nije bilo, ali je sakrivenih mikrofona moralo biti; sem toga, bili su na vidiku. To nije imalo značaja; ništa nije imalo značaja. Mogli su leći na zemlju i uraditi ono da su hteli. Na samu pomisao njemu se sledi meso na kostima. Ona ničim ne odvrati na zagrljaj; nije se čak ni trudila da se oslobodi. On sad vide šta se promenilo u njoj. Lice joj je bilo žuće, a preko čela i slepoočnice, delimično sakrivena kosom, prolazila je brazgodina; ali promena nije bila u tome. U pitanju je bilo to što joj se struk proširio i, na neki čudan način, ukrutio. On se seti kako je jednom, posle eksplozije raketne bombe, pomagao da se iz ruševina izvuče leš, i kako se začudio ne što je mrtvac bio neverovatno težak, nego što je bio tako ukočen i nezgodan za nošenje; kao da je bio od kamena a ne mesa i kostiju.

Nije pokušavao da je poljubi; nisu ni govorili. Kad su se vraćali preko trave, ona ga prvi put pogleda pravo u lice, kratkim pogledom, punim prezira i odbojnosti. On se upita da li je to samo zbog nečega iz prošlosti ili ju je odbijao i zbog svog naduvenog lica i vode koju mu je vetar stalno izvlačio iz očiju. Sedoše na dve gvozdene stolice, jedno pored drugog, ali ne previše blizu. Vide da se ona sprema da progovori. Ona pomeri svoju nezgrapnu cipelu nekoliko centimetara i namerno prebi jednu grančicu. Primeći da su joj stopala izgledala šira. "Izdala sam te", otvoreno reče ona. "Izdao sam te", reče on. Ona baci na njega još jedan kratak i odbojan pogled.

"Ponekad", reče ona, "ponekad ti zaprete nečim - nečim čemu se ne možeš odupreti, o čemu čak ne možeš ni misliti. I onda kažeš: "Nemojte mene, uradite to nekom drugom, uradite to tome i tome." Posle možeš i da se pretvaraš da je to bio samo trik, da si to rekao samo da bi prestali i da to u stvari ne misliš. Ali to nije istina. U onom trenutku zaista tako misliš. Misliš da nema drugog načina da se spaseš, i potpuno si spreman da se spaseš na takav način. I prosto poželiš da se to desi tom drugom. Nije ti stalo koliko će on da se muči. Stalno ti je samo do sebe."

"Stalo ti je samo do sebe", ponovi on kao odjek.

"A posle toga ne osećaš se onako isto prema tom drugom."

"Ne", reče on, "ne osećaš se onako isto."

Činilo se da se više nema šta reći. Vetar im je lepio za telo tanke kombinezone. Skoro najednom postade nezgodno sedeti i ćutati; sem toga, bilo je previše hladno da bi se moglo sedeti nepokretno. Ona reče da mora na metro i ustade da pođe.

"Moramo se još koji put videti", reče on.

"Da", reče ona, "moramo se još koji put videti."

Neko vreme ju je neodlučno pratio, pola koraka iza nje. Više nisu progovorili. Nije se u stvari trudila da ga se otrese, ali je išla upravo toliko brzo da on nije mogao uporedo s njom. On se